

herunder, vil den have saamange paa 1200 og saamange paa 1100 Rd., og Lovgivningsmagten blander sig ikke ind i, til hvilke bestemte Embeder disse Lønninger skulle føies, saaledes at den Betragtning, at der kunde være Tale om visse bestemte Personer, ikke vil holde Stik efter dette Lovforslags hele Bestaffenhed. Jeg skal forøvrigt ikke opholde mig videre herved, men kun henstille til det ærede Folkething, hvorvidt det maatte finde Anledning til at samstemme med Udvalgets Forslag eller med Mindretallets.

Finantsministeren: Den ærede Ordførers Bemærkning foranlediger mig til at tilføie et Par Ord. Den første Bemærkning, jeg skal gjøre, angaar det Punkt i Motiverne Spalte 1938, som blev fremhævet. Det ærede Things Medlemmer ville, forsaavidt de maatte have Lovforslagets Motiver liggende for sig, se, at der paa ingen Maade er gjort nogenomhelst smaalig Forskjel mellem Regjeringen og Rigsdagen. Der er Tale om Lovgivningsmagten, og senere er der brugt Ordet „man“; den hele Bemærkning, der er gjort, er med andre Ord en historisk Bemærkning, der har Karakter af en Kompliment, imod hvilken jeg ikke tror, der ved denne Leilighed er nogen Opfordring til at gjøre Indvending. Det, som var Regjeringen magtpaaliggende, var at henvide det ærede Thing til, at den Rante, der laa paa Bunden af Loven af 25de Marts f. A., formentlig maatte føie videre; Regjeringen behøvede en Retfærdiggjørelse for, at den saa kort Tid efter Vedtagelsen af Lønningsloven af 2den Juli 1870 fremkom med Forslag om en Forhøielse, og denne Retfærdiggjørelse laa i den Maade, hvorpaa Lovgivningsmagten var gaaet frem med Hensyn til den lille Lov af 1872. Jeg tror derfor, det var en naturlig Bemærkning at gjøre i Lovforslagets Motiver. — Svad dernæst angaar de Ytringer, som den ærede Ordfører henvendte til mig, med Hensyn til, hvad jeg havde sagt i Anledning af §§ 6, 9. og 11, da er det muligt, at jeg udtrykte mig noget kort; jeg erindreder dog ganske vist, at jeg fremhævede, at der var en Forskjel, men at der ogsaa var en væsentlig Lighed, at Ligheden paa alle disse Punkter bestod i, at der var Spørgsmaal om Tillæg til Summer, som vare fastsatte ved Love, og at der derhos ogsaa var den Lighed i det Store og Væsentlige og navnlig med Hensyn til Medhjælpssummerne, at de samme Betragtninger her gjorde sig gjældende, som havde gjort sig gjældende med Hensyn til Tolbasistenterne og Postexpedienterne. Jeg oversaa naturligvis ikke, at der er enkelte Forslag, som have en reneiendommelig Begrundelse, f. Ex. for Kjøbenhavns Vedkommende den ganske mærkelige Urtagen af Forretninger, men det er kun enkelte Undtagelser, som der ikke var Anledning til at fremhæve ved en saadan almindelig Bemærkning, hvorved det mere gjaldt om at hævde det ledende Synspunkt.

Det er ganske klart, at det med Hensyn til Medhjælpssummerne netop har været Lovgivningsmagtens Villie, at Benyttelsen skulde være overladt til vedkommende Minister, og det var kun af en Art Forsigtighed, hvorved man dog egentlig ikke — det vil jeg ligefrem sige — havde Rigsdagen for Die, at der er gjort en udtryffelig Bemærkning om, at man, naar man nu begjærede en gennemgaaende Forhøielse af 10 pCt., ikke dermed vilde have tilkjendegivet, at netop hver Enkelt, som for Tiden faar nogen Del af Medhjælpssummerne, skulde have 10 pCts. Forhøielse. I Rigsdagen vilde denne Tro ikke let fremkomme, fordi man der meget godt veed, hvorledes disse Medhjælpssummer blive benyttede, og hvorledes de ere stillede til Ministerens Raadighed netop i Følge Ranken med den hele Institution; men man kunde frygte for, at de paagjældende unge Mænd vilde tro, at der vilde finde en gennemgaaende Forhøielse af Lønningerne Sted uden Hensyn til de forskjellige Forhold, og for at forebygge den Skuffelse, der kunde følge af en saadan Misforstaaelse, er det, at denne Bemærkning er optagen i Lovforslagets Motiver.

Tvermoes: Det er kun et Par Bemærkninger, jeg skal tillade mig med Hensyn til, hvad der er yttret af den ærede Ordfører. Det synes mig, at de Udtalelser, der kom fra ham, ikke vare ganske foranledigede ved mine Bemærkninger. Svad for det Første Revisionsbestemmelsen angaar, da udaltale jeg jo, at den oprindelige Revisionsbestemmelse ikke længere kunde udføres, og at vi derfor i alt Fald maatte lægge Revisionen til et senere Tidspunkt end det, vi nu befinde os paa. Naar der da spørges om, til hvilket Tidspunkt man hensigtsmæssigst kan henlægge den, da forekommer det mig, at dersom der ikke var ganske færegne Omstændigheder tilstede, der havde forandret det Forhold, der havde bevirket, at man hidtil hverken fra Rigsdagens eller Ministeriets Side har forsøgt Revisionen værfat, dersom der ikke — hvad jeg ikke tror — var en almindelig Overbevisning tilstede om Trang til en sliRevision, saa vilde det være det Heldigste, naar Revisionen af hele denne Toldindretning faldt sammen med Revisionen af Lønningslovene for det hele Toldpersonale; men jeg bemærkede udtryffelig dertil, at saafremt den ærede Minister eller Thinget vilde gaa med til en Revision til et tidligere Tidspunkt, saa var det Noget, jeg naturligvis ikke kunde have det Mindste imod; men jeg mente, at der fra mit Standpunkt ikke var Grund til at foreslaa, at Revisionen skulde ske før den Tid, da den af andre Grunde maatte ønskes udført, for at komme til en fuldstændig Revision af Toldpersonalets Lønning. — Med Hensyn til Spørgsmaalet om de ulykkelige 100 Rd. tror jeg, at den ærede Ordfører har misforstaaet mig ganske. Jeg sagde, at, selv om man som her ikke behøvede at tage Hensyn til Personerne — jeg veed